

Malá nám letos nebude malá

Rozhovor s organizátorkami Lenkou Hulákovou (NIPOS-ARTAMA) a Lenkou Janyšovou (Malá scéna)

Dlouho se nevědělo, jestli Mladá scéna letos bude nebo ne. Kdy se rozhodlo, že bude a co byl ten definitivní impuls?

Lenka Huláková (LH): Když se v půlce května ukázalo, že se rozvolňuje, řekli jsme si, že Mladá scéna určitě bude. Jen jsme nevěděli v jaké podobě. Jestli s divadly, nebo jestli se budou jen promítat, nebo jestli budou jen semináře. Že to bude i s divadly víme jen hroznou chvíli. Letos se navíc nevybíralo klasicky z krajských přehlídek. Nějaké byly, ale divadla se třeba fakt jen promítala. Soubory, které nebyly na krajské přehlídce, protože vůbec nebyla, se mohly hlásit s videem, které posílaly rovnou nám. Což je výjimečná situace.

Lenka Janyšová (LJ): A z mnoha krajů nic nepřišlo i proto, že školy nemohly tvořit. Hodně souborů tu letos má malý počet herců, (LH: Třeba jednoho.) protože jim nebylo umožněno jít do škol. Když se dostaneš do školy někdy na konci května, tak za tejdén inscenace nemůže vzniknout.

LH: Čili je zajímavé, že to co uvidíme vznikalo vlastně asi tajně... Jak by to jinak udělali?

Čím vším se letošní Mladá liší od té poslední, před dvěma lety?

LJ: Bude tady polovina lidí, možná ještě méně.

LH: Není tolik seminářů - prostě jako kdyby byla Mladá scéna poloviční.

LJ: Já bych řekla, že Malá scéna nám letos nebude malá. (smích) Pro mě je hlavní rozdíl, udělat přehlídku za deset dní. Artama to připravila a pak už to bylo na nás. Deset dnů je fakt hodně málo na to, aby vzniklo všechno od plakátů, až po nasmlouvané lidi, kteří tu mají pracovat. Ale my to tak chtěli! Uděláme všechno proto, aby to bylo skoro stejný...i když to bude jiný.

LH: Některé inscenace neměly ještě vůbec premiéru. Ty kusy co tu uvidíme, budou mít buď premiéru tady, nebo ji měli třeba včera, aby si to odehráli, než to zahrají tady.

Jak ovlivní přehlídku epidemiologická opatření?

LJ: Já jsem v tomhle hodně nad věcí. Naprosto striktní je, že ten kdo tu spí se musí prokázat testem nebo nějakým papírem. Ani škola ani internát bez toho nikoho

neubytuje. A máme-li všichni tenhle test, tak to můžeme pojmout nějak s rozumem. Snažíme se dodržovat opatření. V sále je poloviční počet sedadel, takže si myslím, že to všechno projde v pohodě.

A co "večírková kultura", jak to pojmenovává Petr Váša?

LH: Proto tady není Petr Váša, aby se to nedělo... Odeslali jsme ho na Šrámkův Písek.

Takže bar zavírá v deset?

LJ: Bar je nachystán zavírat... v normálních termínech Mladé scény.

Další novinkou je termínové schéma - pátek až úterý, namísto středa až neděle. Jak se to osvědčuje?

LJ: Už jsme to zkusili na poslední Mladé a osvědčilo se to. Ještě k té jinakosti: vždycky všichni můžou jen o víkend a mám pak hrozný problém domluvit program v ostatních dnech. Letos nikdo nemohl o víkend, takže...

rozhovor pokračuje na straně 8

Paramian, Dramatická školička při SKS Svitavy: Uááájjííí

Tygr je pro nás vlastně taková záhada

Rozhovor se souborem Paramian

Pijete kafe?

všichni: Ano, jo, jo, ano, já ne, občas, né moc často, ani moc ne...

Eliška: Já jsem ani nevěděla, co je espresso a co je cappuccino. (smích)

Proč jste si vybrali k divadelnímu zpracování zrovna novelu Tracyho tygra?

Tadeáš: Zaujal mě tím, že obě dvě postavy mají svého tygra – to, že si divák pod nimi může cokoliv představit.

Ráchel: To co říká Tadeáš pro nás bylo zajímavé a vzneslo to náměty na dlouhé diskuze. Přemýšleli jsme o čem knížka vlastně je a jak to uchopíme.

Martin: Myslím si, že doteď nemáme úplně ucelenou představu, co pro nás ten tygr vlastně znamená. Můžeme o tom pořád přemýšlet, je to vlastně taková záhada.

U dramatizace je kromě Jany Mandlové napsán také celý soubor. Jak jste tedy z původní novely sepsali finální scénář?

Ráchel: Nejdříve jsme všichni společně četli celou knížku. Vždy jsme přečetli jednu kapitolu a začali improvizovat. Až postupně jsme to začali dávat do jednoho celku, ale pak přišla covidová pauza. Na základě toho jsme se rozhodli, že scénář přepíšeme na rozhlasovou hru. Po rozvolnění jsme si řekli, že rozhlasovou hru živě přečteme, ale to nás nebavilo. Postupně jsme začali jednotlivé scény rozehrávat na základě již vypracovaného scénáře pro rozhlas.

Pája: Vzniklo to hodně za chodu. Na každé zkoušce bylo hodně změn.

Původní novela je poměrně symbolická, museli jste si něco domýšlet? Interpretovat?

Martin: Myslím, že jsme velice názorně ukazovali, co konkrétně se s tygry děje. V té knize je především ta tygřice zcela nedořešená. Hodně jsme si do představení domýšleli, co se vlastně s tygřicí a tím pádem i s Laurou

dělo po rozchodu s Tracym.

Ráchel: Pomohlo nám, že diváci po premiéře řekli, co nepochopili a to jsme potom upravili.

Kdy byla premiéra?

Všichni: Včera. (smích)

Postava Tracyho je tak trochu autista, jak se ti taková role hraje?

Tadeáš: Osobně si myslím, že mi ta role sedla. Není to tím, že bych byl autista (smích). Jsem stejně jako Tracy klidný člověk. Tracy není bouřlivý, snaží se být vždycky tichý. V tom mi je jeho postava nejvíce sympatická.

Martin: Tadeáš byl první volba. (smích)

Pája: Takovej Forrest Gump. (smích)

Jak jste se scházeli za Covidu?

Anička: Jednou týdně jsme se scházeli online. Projížděli jsme scénář a nebo se bavili o jiných, podobných dílech. Dělali jsme na té rozhlasové verzi.

Martina: Tu jsme ale nakonec ani nedodělali. Sice byl hotový scénář a dokonce jsme měli už i datum natáčení, ale potom přišel lockdown, a tak to šlo k ledu.

Vítek Zborník

A tygr řekl UÁÁÁJÍÍÍ

Recenze

Slavnostní výkop měl na Mladé scéně soubor Paramian z Dramatické školičky při SKS Svitavy. Po loňské vynechávce jsme byli všichni natěšení. Zároveň jsme si uvědomovali, že soubory neměly k přípravě inscenací regulární podmínky (a jak se ukázalo, svitavští to dovedli do extrému - především měli premiéru, a včera už vystoupili na festivalu. Prý s derniérou, protože soubor končí a členové se rozjíždějí do světa. Takže teď už lze brát Tracyho tygra, který bývá generační výpovědí, skoro jako nostalgickou vzpomínku.

Příběh o Tomovi Tracym, jeho lásce Lauře, ale také o tygrovi, který dokáže být viditelný i neviditelný, a může znamenat cokoli, co nám pomáhá dotvářet naši identitu a naše sebevědomí (v dobrém i zlém), tak měl jistou neučesanost, možná i nedomyšlenost v některých situacích, to vše podtrženo i technickým handicapem se svícením. Přesto se podařilo vytvořit solidní představení, ve kterém se blýskly výrazné vizuální momenty, a z jeviště zavanula nejen fiktivní vůně kávy, ale i příjemná mladá energie. Jeden z porotců řekl, že tomuto příběhu lze porozumět až v době, kdy člověk dokáže vychutnat dobrou kávu... A možná je to opravdu tak. A nebo - v různých časových obdobích života oceníme různé významy a obrazy.

Sedm mladých lidí pod vedením režisérky Jany Mandlové nás uvádí do příběhu, který - podobně jako kávu - je třeba vnímat smyslově, tedy každý jinak - podle svého. Scéna je členěna do několika horizontálních linií; vpředu je místo pro vypravěče, a hlavně pro trojici nesmrtelných ochutnávačů kávy, jejichž činnost svým způsobem rytmičuje děj. Další linie se stolem a židlemi, v níž se odehrávají zásadní dějové zvraty, je předložena před krajovou průsvitnou oponu, která chrání snový, či chcete-li vzpomínkový prostor, v němž se objevují postavy z minulosti, obrazy důležitých postav a dějů života Toma Tracyho.

Nejprve je to TYGR, který vlastně není tygrem, ale spíše symbolem tygra, věčného našeptávače. Tedy jakési člověčí alter ego, vnitřní hlas, který je třeba si hlídat, pěstovat a sledovat, aby v důležité chvíli neusnul, či nezdivočel.

Protože potom se mohou dít věci ... a nebo taky vůbec nic. Zajímavým způsobem rozehrávají svitavští příběh setkání Toma a Laury, kteří jsou ve chvíli sblížení výmluvně nahrazeni svými „tygry“, tedy postavami v černém, včetně černých brýlí. Ti zastupují své ztichlé „majitele“ lehkým milostným laškováním s hrníčkem kávy. Škoda jen, že oba tygři jsou využiti především v první části, a poté se z příběhu víceméně vytrácejí.

Je věcí názoru, nakolik se povedlo funkčně vytvořit scénu z pohyblivých paravánů, a zda by prázdná scéna a větší spolehnutí na hereckou akci nebyla pro herce vsřícnější. Zábavný a proto zapamatovatelný je spiklenecký rozhovor Tracyho s psychiatrem, který svou bizarností připomíná dialog z filmů Woodyho Allena, který však v kontextu působí jako vložená crazy etuda. Vzhledem k podmínkám přípravy je jasné, že na vytvoření dokonale fungující souhry mezi protagonisty bylo minimum času, a tak se - alespoň mého pohledu - nejvíce daří drobné pohybové charakteristiky/ portréty jednotlivců, které se uloží v paměti jako zapamatovatelné obrazy. Ať je to první zjevení tygra za zástěnou, když si nonšalantně prohrábne pankáčské číro, či smutné oči Laury, když po velkém zklamání stojí nekonečně dlouho v popředí scény a mele v starodávném mlýnku kávu. Zkratkovitost spojení jednotlivých scén i ilustrativní dovyprávění příběhu jde na vrub nedostatku času na přípravu. Konec dobrý, všechno dobré - praví klasik. A tak si společně se spokojenými tygry můžeme na závěr zavrhnout UÁÁÁJÍÍÍ...

Jana Soprová

Vytrženo z diskuse

Nejpůsobivější? Scéna s rodiči. Laura mele mlýnkem. Scéna s panem doktorem. Na můj vkus hodně vypravěče a málo tygra a tygřice. Když byli v kavárně, hráli za ně tygři. Postavy spolu vůbec nemusí mluvit, aby bylo vidět, že se sbližují.

Dokázali byste nějak snadno odpovědět, kdybyste měli říct, o čem to bylo? Znam předlohu. Spoustu důležitých věcí hodně urychlili. Druhá část, rychlý střih. Bylo to o skrytých stránkách osobnosti, které nás posouvají dál. Celou dobu je to v něm, ale on tomu potřebuje nějak říkat. Dokážeme víc, než si myslíme. Bylo to víc o partnerství s tygrem, než o lásce.

Co vás naopak rušilo? Světla, světla a světla. Nebylo jasné kdy začíná přestavba.

Závěr? Kdybych to měla převyprávět, v závěru se ztratím.

Scénografie? Plně využitá. Vytěženo maximum, nic nepřebývalo.

Štěpán Pácl Libý zážitek. Vnímáte to podobně, jako já to vnímal, když jsem to četl. Citovost, křehkost, prožívání. Smyslnost, smyslovost. Člověk tomu přijde na chuť, když přijde na chuť kávy. Káva tam byla. Nejmenuje se to Tra-cyho tygr, ale Uájíí - opět smyslovost, ladnost, splývání duší. A to vše je v zakukleném stavu. Možnosti, které by stálo za to rozvinout.

Viktorie Čermáková Vymezený čas divadla je významně znakový. Divák moc neodpouští zbytečné ztráty času. Je krajka správný znak? Správný materiál? Mně evokuje nostalgii... Naproti tomu civilnost kostýmů byla fajn. Projev pana doktora se mi moc líbil, ale je z jiné komedie.

Jiřina Lhotská Stylizace. Pijáci kávy a jejich práce s hrnky. Mlýnek, živý i imaginární. Scéna tygra s tygřicí, když se sbližují - to vše jsou stylizované scény beze slov. Jsou přesné a emoční. Všechny scény by mohly být takto stylizované. Jaké to je, když tygra ztratím? Jaké to je, když tygra najdu?

Jana Soprová Z různých inscenací si po delší době pamatuju obrazy. Tady byly. Souhra mnohdy nefungovala. Za to jednotlivci - magické momenty. Zjevení tygra a jeho drobné gesto za záclonou. Mletí kávy - výmluvné. Pan doktor

- hodně používá nonverbální herectví, možná ilustrativní, ale vlastně to k tomu patřilo.

Souboj Včera byla premiéra, dnes je derniéra. Všechno, co říkáte je pravda, ale musel by být čas. Po prázdninách... máme dva absolventy, Ráchel jede do Francie... Zůstalo to na půl cesty.

JaM

Letos

ještě s větším důrazem než

dřív

je zapotřebí

říct že

v diskusi nejde o to kritizovat

inscenace mají za sebou

velmi

krátkou

cestu

Prosím tedy soubory

neberte to osobně

říkejme věci

tak jak jsme je viděli

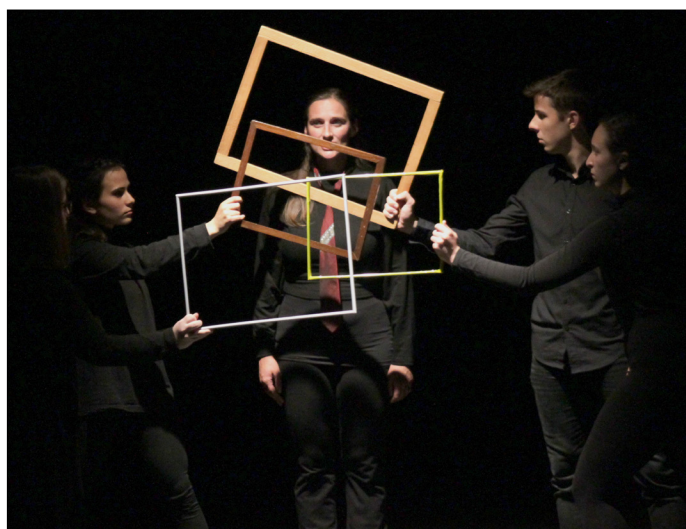
jsou to impulzy

Plná plínka, Nové město na Moravě: Bílá nemoc

Čapek nás sblížil

Rozhovor se souborem Plná plínka

Na začátek rychlé odpovědi na rychlé otázky. Tak třeba zkoušení:

Hrůza. Peklo.

Nějaký protinázor třeba? (smích)

Málo času. Bolest.

Živí diváci?

Super. Fajn. Příjemná energie. Pecka. Zpětná vazba. Lepší kritika.

Čapek?

Borec. Vzor. Nadčasovost. Velká inspirace. Jedinečnost.

Jaro 2021?

Zklamání, že jsme nemohli nastoupit zpátky. Osamělost. Nevyužitý potenciál času. A možná taky nějaká naděje.

Říkáte online – nevyužitý potenciál, ale inscenace je hotová – jakou cestou?

Bylo to zajímavý, protože k nám přistoupili dva noví členové. Naživo jsme se viděli dohromady asi jednou. Takže když jsme se jako kolektiv neznali, bylo těžké i vymyslet, co bychom vlastně dělali. A nakonec padlo téma Bílá nemoc, protože nám to přišlo nadčasové a

hodně aktuální. Tak z nás postupně opadlo i to, že jsme se neznali. Čapek nás sblížil.

Takže začátek práce byl online a potom, když už to šlo, jste to začali zkoušet naživo?

Až po půl roce, v květnu. Jakmile to šlo, udělali jsme soustředění, aby se alespoň něco vytvořilo a pak už byl hned červen.

A co obnášelo to online soustředění? Povídání, práci s textem, nebo i něco víc?

Brainstormovali jsme nad tématem. Říkali si, co je největším problémem naší doby a ta bílá nemoc tak, jak jsme ji zpracovali, to vystihuje v několika ohledech. Nejen v aktuálnosti koronaviru, ale i v ohledu na to, že se nacházíme v době, kdy jsou pro nás informace a jejich pravdivost, mnohem komplikovanější než kdykoli jindy v historii.

Takže jste pracovali na Čapkově textu, ale výsledná inscenace není čistě Bílá nemoc. Co z toho je pro vás ve výsledku Čapek a co z toho jste vy?

Snažili jsme se vzít jádro, myšlenku i atmosféru díla. Ale zároveň jsme využili i prvku médií. I některé z výpovědí v inscenaci jsou reálné komentáře z facebooku. Takže jsme Čapka samozřejmě upravili, ale v jádru je inscenace věrná. Ale samozřejmě některé podobnosti se přímo nabízely, například když Bílá nemoc pochází z Číny a napadá starší lidi, to tam opravdu je.

Ale samozřejmě jsou tam nějaká vaše témata, naznačili jste téma médií, post-pravdy, ale pro mě důležitým bylo i téma klimatu. Jak s vámi rezonuje?

Rozhodně. I přes to, že s tím každý z nás nějak bojuje, o tom nesmíme přestat mluvit. Přejde nám, že stejně jako Galén varoval před válkou, my musíme varovat před klimatickou změnou.

A poslední otázka – jak je možné, že vedoucí vystupuje v představení?

To je proto, že naše členka bohužel dneska letěla do Gruzie. Jediná šance, jak hrát kompletní, byla dopoledne, což ale zase nešlo kvůli organizaci. A v dnešní situaci jsme bohužel nesehnali jiný zaskok, tak jsem se po konzultaci s L. Hulákovou nabídl, že to zkusím sama. A bylo to skvělé. Jen doufám, že jsem to děckám nijak nezkazila.

JJ, JaM

Bílá nemoc dneška

Recenze

Čapkovské memento staré bezmála sto let, o souboji pragmatismu a idealismu, a moci mocných i bezmocných; se zdá v dnešní diametrálně rozdílné, turbulentní době neinscenovatelné. Přinejmenším v třiceti minutách a o pěti lidech. A tak bylo příjemným překvapením, že se toho soubor Plná plínka ze ZUŠ Jana Štursy z Nového Města na Moravě ujal. Dvojitá medaile patří Janě Mokré, která nejen režírovala, ale při představení zaskočila v důležité roli Maršála. Aniž se uchýlila k nabízejícím se parodujícím paralelám s dnešním politickým bossem.

Bílá nemoc, tak jak nám ji soubor prezentuje, výrazně rezonuje s dnešní dosud trvající covidovou situací, hledá a nachází určité styčné body se slavnou Čapkovou hrou. Jestliže Čapek se ve své době (Bílá nemoc byla napsána v roce 1937) vymezoval proti vzrůstajícímu se fašismu a rostoucí zvlášť mocných, což popsal v jasných konturách, dnešní doba nenabízí tak konkrétní a hmatatelnou hrozbu. Bezprostřední nebezpečí nehrozí, ale podklady k apokalypse se pomalu vrší v podobě ekologických katastrof, ekonomických spirál, a jak se názorně ukazuje - i nezastavitelné globální pandemie. Vše jen probíhá rozostřeněji, odcizeně, z dálky (potažmo přes obrazovky různých médií), takže nebezpečí není bezprostřední, pokud se nás osobně nedotkne.

Navíc doba nabízí až bizarní přeinformovanost a možnost vyjádřit se anonymně k nejrůznějším tématům a lidem, kteří jsou nám nesympatičtí. Pravda se v dnešní době hledá mnohem obtížněji, není už jednoznačné "dobře" nebo "špatně". Nesplnitelné podmínky aktivistů či teroristů vedou k nedorozuměním, demagogii i násilí na všech stranách. A do toho mediální hra, předhánění se v hoaxech, fake news, anebo jen v senzačních zveličeních nejrůznějších problémů, včetně těch zcela vymyšlených.

To vše se vešlo do půlhodinového představení, které celou tu hromadu nejrůznějších názorů a problémů prezentuje prostřednictvím různě velkých rámečků, které zastupují obrazovky, screeny různé velikosti. Formou je jakýsi pseudodokument, z něhož si každý může vybrat

to, co je mu blízké. Je to tedy typ představení, které si přímo vyžaduje diskusi o těchto problémech, nejen konstatování daných věcí (to se ostatně na festivalu povedlo, diskuse po představení byla velmi rozsáhlá).

Po výtce, jakkoli jsou fakta pečlivě zmapována a tematizována (bere se v potaz sociální média, bulvární žurnalistika i žvanění mluvících hlav v televizi), na rozdíl od Čapkovy Bílé nemoci schází konkrétní příběh, drama, který by si divák mohl prožít včetně katarze. Zde - po smrti doktora Galéna gilotinovaného symbolicky rámečky různých velikostí - médii - nezbyvá žádný prostor pro naději. Ale i to je možná znak dnešní doby: konstatujeme blízkost apokalypsy, a nikdo už idealisticky a naivně čapkovsky nevěří ve změnu k lepšímu.

Jana Soprová

Vytrženo z diskuse

Je to aktuální. Bylo příjemné, vidět to, v čem už druhý rok žijeme, na divadle? Nejdřív né a potom jó. Děsila jsem se, bála jsem se, šla jsem do toho otrávená...ale! Svěží, vkusně a decentně podané. Uběhlo století a ten svět se za sto let změnil strašně málo. Kdyby tu byl Čapek řekne to samé, co před sto lety. Postava Maršála připodobňovala... všichni víme koho. V televizi, na internetu vidíme mnoho imitátorů, až je to trapné. Jsem rád, že v divadle to může působit jak vtipně, tak naléhavě. Rámečky fungovaly divadelně. Možná, že ty emotikony byly moc agitka - ono je to už v Čapkovi - ale oproti tomu pro mě byly nejsilnější situace v rodinách.

Jana Soprová To, co tu zaznělo, velmi přesně vystihovalo i mé pocity. Bílá nemoc, jééé už je to tady. Byla jsem velmi příjemně překvapená - nebyla to laciná parodie, mělo to názor. Byl to pseudodokument doby - skutečnost předčila za poslední rok divadlo ve své absurditě. U Čapka je to jasně proti válce. Nahradit to dnes ekologií je velmi odvážné...

Samozřejmě to agitka je. Bílá nemoc byla taky agitka. Promlouvat o současnosti s nějakým nadhledem je nemožné.

Jiřina Lhotská Mě jste na tom představení nejvíce zaujali vy. Mladí lidé, kteří chtějí něco sdělit o tomto světě. Přinesli jste tam strašnou spoustu témat. Informovali jste nás, ale najít v nich jedno jediné a podat ho tak, aby mě dostalo, to už tam nebylo. Chápu to - byli jste toho plní a děkuji vám za to.

Štěpán Pácl Kladu si otázku: drama a přenášení každenní skutečnosti na jeviště, v podobě v jaké je? Je to nebezpečné, ne ve vztahu ke skutečnosti, ale k divadlu. S vaším názorem se nedá než souhlasit. Ale zbavili jste se možnosti dramatu. Kraus: V dramatu je aktuální to, čeho se nám na jevišti nedostává. Vy jste nám ukazovali to, čeho se nám dostává až moc.

Viktorie Čermáková Souhlasím se Štěpánem: nesměřuje to ke katarzi, která by mě očistila. Asi to mnoho z nás na začátku pandemie napadlo, že ta Bílá nemoc je nějaká podobná současnosti - ale je třeba to nenechat v prvoplánové rovině. Dotáhnout to až do konce. To se vám nepodařilo. Moc se mi líbilo výtvarné uvažování s rámečky. Ale kostýmy vám nefandí.

Soubor Snažili jsme se dobře držet dramatu a předělat to tak, abychom vystihli problémy doby. U Čapka byl problém válka - v dnešní době máme klimatickou změnu, což tam myslím bylo podtrhnuté. Nacházíme se v době, kdy je opravdu velký problém, že nevíme čemu věřit. A všechny ty problémy i klimatické i ekonomické zůstávají pod zástěrkou koronaviru.

Takže to skutečně je agitka? Tři tečky.

JaM

pokračování ze strany 1

... všichni hrajou v pondělí. Za těch posledních deset dní, co se ví, že můžeme, se tenhle víkend děje všechno.

A na závěr - proč? Zorganizovat Mladou takhle narychlo je náročné - co je ta motivace, aby se Mladá stejně odehrála?

LH: Myslím, že ten krok se musí udělat, ať už to bude jakýkoliv krok. Musíme zase začít něco dělat...

LJ: ...dát lidem šanci začít žít zase normálně. Rozhýbat společnost, abychom se přestali sebe navzájem bít. Já tomu prostě říkám "cvičit mozky".

JaM

Vítova báseň o fenoménu ontologie

Aneb Apollinairské pásmo volných myšlenek o Vtírání

Vít.

Vít na festivalu nejdřív nebyl vítán.

Vít tady neměl být.

Nicméně.

However.

Vít se vetřel.

Vít se vetřel na festival.

Vít se vetřel do redakce.

Vít je v redakci.

POZOR!

POINTA:

Vít není v redakci.

Vít oficiálně není v redakci.

Vít totiž musí odjet na Šrámkův Písek.

Tam totiž není v redakci.

Taky.

Taky tam původně neměl být.

NICMÉNĚ

se na Šrámek vetřel se svou inscenací

PROTO

Vít nemůže být v redakci ani na jednom z festivalů

NICMÉNĚ

se Vít vetřel.

Ted' čtete důkaz.

Důkaz vtírání.

Důkaz úspěšného vtírání.

Napsal: Vít (kdyby vám to nedošlo)

Vetře se Vít do redakce i na Šrámek?

Více v příštích číslech...

Slovníček divadelního pojmosloví

Chtěli byste se účastnit diskuzí, ale chybí vám k tomu doktorát z divadelní vědy? Rádi byste něco řekli, ale bojíte se ztrapnění? Vaše herecké dovednosti uplatňujete více než na jevišti při diskuzích, kde se snažíte co nejvěrohodněji předstírat výraz: „vím, o čem se mluvím“? Tato rubrika je přímo pro vás! Vysvětlíme, naučíme, poradíme!

Agitace neboli agitka

Co si včera diváci představovali pod pojmem agitka:

„Agitka je složenina dvou slov: slova ‚a‘ a slova ‚kytka‘“.

„Agitovat znamená oslovovat, ne?“

„Podle mě to bylo myšleno ve významu, že jsme se divákově snažili něco ukázat, možná až tak moc, že jsme mu to zprotivili, jak to správně řekl pán (myslí Štěpána Pácla). Ale pro nás bylo důležité, abychom o tématech společně mluvili, ukazovali je.“

Co agitace skutečně znamená:*

1. veřejné, individuální i hromadné (často násilné) přesvědčování lidí pro určitý program (osobní i předvolební)
2. chorobný motorický neklid projevující se bezúčelným pobíháním (viz. Oskar Hulák)

**PETRÁČKOVÁ, Věra a Jiří KRAUS. Akademický slovník cizích slov. Praha: Academia, 1995. ISBN 80-200-0497-1*

VrZ

O co všechno jste přišli tím, že jste jeli sem?

Jak řekly Lenky v úvodním rozhovoru, tenhle víkend se děje všechno. Přinášíme neúplný přehled toho, co vám právě utíká: Šrámkův Písek, Poděbradské dny poezie, VOSTO5: Stand'artní kabaret ve Vršovicích, narozeniny Šimona Stiburka, koncert Heleny Vondráčkové "Vzhůru k výškám toure" v prostějovském městském divadle, výstava Františka Skály v Domu u Kamenného zvonu v Praze (ale zase tu bude hodně Pavla Skály, takže to tolik nevaďí).

A ještě Tuning motor party Vyškov, ale to je až za dva měsíce.

Kdo páchá Mladou na Malý?

Honza Mrázek, Veronika Zárubová, Lenka Huláková, Jakub Jelínek, Vítek Marušák, Vít Zborník, Jakub Hulák, David Slížek a další.

Neprochází jazykovou korekturou...